Hector Servadacin jalanjäljissä eli kuinka määrittää metri ja kilogramma kolikoiden avulla?

14.5.2021

Juonen kehittelyä

Eletään torstaita, huhtikuun 29. päivää vuonna 2021. Tapahtumapaikkana on eteläpohjalainen pikkukaupunki nimeltänsä Alajärvi. Taustamusiikkina soi Ennio Morriconen *The Good, the Bad and the Ugly*. Kello 11:48 paikallisen pankin ohitse lipuu pahaenteisen musta Ford Focus, joka ajaa h i t a a s t i parkkiruutuun. Auton sisällä istuu hämmästyttävän komea, mutta kummastuttavan hermostunut mies, joka pälyilee epäluuloisesti ympärilleen sammuttaessaan auton moottorin. Hän pyyhkäisee kämmenellään otsalleen ilmestyneen hikikarpalon, ehkä useammankin, avaa hansikaslokeron ja vetää sieltä esille kasvomaskin, jonka pukee hitaasti, kädet vapisten kasvoilleen. Sen tehtyään hän huokaisee raskaasti, hengittää muutaman kerran syvään, avaa oven, astuu ulos autosta ja ryhtyy kävelemään kohti pankin pääovea. Käynti on aluksi hieman epävarmaa ja kumaraista, mutta askel askeleelta liike saa varmuutta, ryhti suoruutta ja katse terävyyttä. Ovelle päästyään mies olisikin jo varmasti itsevarmana nykäissyt pääoven irti saranoiltaan ellei kyseessä olisi ollut automaattisesti avautuva liukuovi.

Mitä tämä mies onkaan tekemässä? Miksi on hän menossa pankkiin noin määrätietoisin ottein? Minkä synkeän salaisuuden kätkevätkään taaksensa nuo syvään uurtuneet otsakurttunsa? Mikä on tuo musta katse sinisissä silmissään? Miksi nykivätkään noin hänen poskilihaksensa? Mitä kammottavaa on tapahtumassa? Mihin on katoamassa punainen lanka? Miksi tämä tarina on puuroutumassa ja tunnelma väljähtymässä? Mikä on tämä naurettava ja teennäinen jännityksen illuusio? Mikä on tämä juonen kehittelyn hengettömyys? Minne katosi Morriconen musiikki? Miksi näin monta kysymystä? Ja, hetkinen, ketä tässä nyt oikein yritetään hämätä?

Tarina uhkaa hyytyä kliseemäisyydessään ja muovimaisuudessaan totaalisesti viimeistään tässä kolmannessa kappaleessa. Koronakeväänä 2021 ei kukaan hämmästele muutenkaan maski päässä pankissa asioivia henkilöitä, joten jätetään turha teeskentelevä hehkutus. Kerrotaan lyhyesti ja rehellisesti, että minä itse kävin hakemassa pankista nipun kolikoita hintaan 80,36 €/kg. Enkä ole edes komea, korkeintaan sievä. Hankkimani kolikot on asetettu kauniisti ja sirosti nähtäville kuvaan 1.



Kuva 1. Pankista rehellisesti hankittu rahasumma

Kolikot eivät olleet tällä kertaa tarjouksessa. Miksi ihmeessä siis hankin pankista tasan 1400 grammaa kolikoita, jotka painoivatkin vähintään painonsa verran taskussani[1] poistuessani autooni ja vieläpä myhäillen varsin tyytyväisenä keikan onnistumisesta?

Lue lisää kolikkonipun arvoituksesta – koko artikkeli löytyy täältä**Juhani Paananen**
Lehtori, SeAMK Tekniikka

[1] *Laskennassahan ei ole huomioitu käärepakkauksen painoa. Eikä kilogramma muutenkaan ole painon yksikkö, vaikka en minä siitä välitä. Miksi siis Sinäkään sitä tekisit?*